

[Hedelund.]

lighed paaapeget, at det er ganske uden Betydning i denne Forbindelse, fordi den Kontrol, man havde i Sønderjylland før Indlemmelsen, ikke var nogen faglig og saglig Kontrol, hvad man jo stærkt fremhæver fra Socialdemokratiets Side, at den skal være, det var en ren og skær Lægmands-Kontrol. Og hvad selve Rationeringskontrollen under Krigen angaar, vil jeg fremhæve, at det da kun drejede sig om Oksekød, og der blev givet et Statstilskud. Og naar man havde denne Kontrol, var det ikke af sanitære Grunde, men fordi man paa det Tidspunkt havde Mangel paa Flæsk her i Landet, og fordi man krævede en Afgift af Eksportkød, hvoraf der gaves Tilskud til Kødforsyningen herhjemme, saaledes at hele den Kontrol, vi havde den Gang, i Virkeligheden mere var en Kontrol med Statens Penge end en sanitær Kontrol med Kødet. Rigsdagen demonstrerede begge Gange almindelig Utilfredshed med Forslaget, og man fortsatte med de velprøvede Principper fra 1911, der i de følgende Aar har vist deres Livskraft, saaledes som Tallene viser det. Der er for § 1's Vedkommende fra 1911 til 1921 ikke sket nogen Udvidelse af den Form for Kontrol, Tallet var i 1921 stadig 51 Kommuner. Men for § 2's Vedkommende ser man i 1911 9, stigende gradvis i de senere Aar, stærkere og stærkere, til det i 1929 er naaet op paa 411 Kommuner. Hvor stort Tallet er i 1930, ved jeg ikke, men jeg ved, at der er en yderligere Tilgang, som den højtærede Minister sikkert kan oplyse os om.

Alt det, jeg ved denne Lejlighed har fremdraget — jeg maa maaske ganske kort kalde det: den historiske Linie i Lovgivningen vedrørende indenrigs Kødkontrol —, taler et tydeligt og klart Sprog, der gaar ud paa, at Befolkningen har været og er tilfreds med de Principper, der er nedlagt i den Lovgivning, vi nu har, og derfor ønsker vi fra vor Side ikke at forlade disse Principper. Vi ønsker opretholdt den Kontrolform, vi har nu, og vi ønsker, at den skal fortsætte sin naturlige Udvikling. Vi fastholder altsaa, at Principperne med § 1-Kontrol og § 2-Kontrol skal ligestilles, og jeg skulde dog mene, at denne Opfattelse ogsaa i Dag tiltrædes fra anden Side, saavel fra konservativ som fra radikal Side. Om de tre Partiers Stilling kan der ikke være Tvivl. Socialdemokratiet fastholder ved dette Lovforslags gentagne Fremsættelse sin Stilling, saaledes som der gives Udtryk for det i Forslagets Tekst. Det konservative

Folkeparti og Venstre har ved Vedtagelsen af Forslag til Lov om indenrigs Kødkontrol den 15. April 1931 i Landstinget givet Udtryk for de Ændringer, de kan gaa med til. Paa mit Partis Vegne kan jeg udtale, at vi her i dette høje Ting ganske kan tiltræde det omtalte Lovforslag og vil være villige til at søge de i Landstinget gennemførte Ændringer gennemført her i Tinget. Men jeg skal ogsaa føje til, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, at vi fra vor Side ikke paa nogen Maade kan strække os videre.

Hvorledes det radikale Partis Stilling er nu, er jeg noget i Tvivl om og har været det siden hin 15. April i Aar, da Afstemningen fandt Sted i Landstinget, idet Partiet da undlod at stemme. Hvorledes Partiets Stilling tidligere har været, derom hersker der ingen Tvivl, og det forekommer mig, at dette Partis Ordførere saavel i Landstinget som i Folketinget tidligere har udtalt sig saa kategorisk, at jeg vil vægre mig ved at tro, at de har ændret Mening.

Ordføreren i Landstinget, Landstingsmand Jeppesen (Drusebjerg), har saaledes endog ret stærkt fremhævet, at § 2-Kontrollen ikke er ringere end § 1-Kontrollen, og at det i Virkeligheden er samme Form for Kontrol, disse Kategorier indeholder, og den ærede Ordfører i dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Steen, har fremhævet, at hvis man kører frem paa den i Lovforslaget angivne Linie, vil Resultatet blive, at alle Kommuner, der gennemfører § 1-Kontrollen, samtidig vil oprette Monopol paa Kødhandel for den eller de i Kommunen boende Slagtere. Det er kun et Par enkelte Udtalelser fra radikal Side, og jeg skal paa det nuværende Tidspunkt ikke supplere dem.

Den politiske Trekant, der hidindtil har været imod dette Lovforslag, holder formodentlig ogsaa denne Gang. Jeg kan ikke se, der foreligger nogen saglig Begrundelse for, at den ikke skulde holde, tværtimod; saaledes som Forholdene ligger i Landbrugserhvervet, hvor Slagtedyrenes Værdi er gaaet ned til et Minimum, vilde det jo være en Urimelighed, om man paa det nuværende Tidspunkt vilde paalægge Producenterne, Landbrugets Udøvere, yderligere Udgifter, saaledes som dette Lovforslag vil gøre, hvis det bliver gennemført. Dette Forhold er stærkt fremhævet af Landstingsmand Jeppesen (Drusebjerg), der i sin Ordførertale gennem en Række Tal paaviste, at § 1-Kontrollen er meget dyrere end § 2-Kontrollen. Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa minde om, at den højtærede